

Til stk. 2 og 3

Disse bestemmelser er udtryk for princippet om brugerbetaling, hvorefter udgifterne ved kontrollen afholdes af de kontrollerede.

Til stk. 2

Princippet er, at de af det offentlige faktisk afholdte udgifter skal dækkes. Opkrævningen af brugerbetalingen må ikke overstige de afholdte udgifter. Opkrævning af betaling til dækning af veterinærkontrollen ved indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, sker med baggrund i Rådets direktiv 96/43/EF af 26. juni 1996 om ændring og kodifikation af direktiv 85/73/EØF med henblik på finansiering af veterinærundersøgelse og -kontrol af levende dyr og visse animalske produkter og om ændring af direktiv 90/675/EØF og 91/496/EØF.

Til stk. 3

Denne bestemmelse omhandler betaling for mere enkeltstående ydelser, som f.eks. undersøgelser og enkelt ekspeditioner (visse certifikatudstedelser). Bestemmelsen er samtidig forudsætningen for den brugerbetaling, som bliver opkrævet for omsætningsdokumenter og registrering af kvæg i CHR i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 820/97 af 21. april 1997 om indførelse af en ordning for identifikation af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter.

Til stk. 4

Bestemmelsen indeholder hjemmel til at fravige brugerbetalingsprincippet i forbindelse med laboratoriemæssige undersøgelser af hensyn til det veterinære beredskab. Fravigelsen tilsigter at sikre indsendelse af prøver til undersøgelse i et omfang, der gør det muligt at få et indblik i sundhedstilstanden blandt landets husdyrbesætninger m.v.

Til stk. 5

Som et almindeligt led i brugerbetalingsprincippet fastsættes der her bestemmelser om morarenter og om gebyr for erindringsskrivelser ved for sen betaling. Morarenterne udgør 1,3 pct. månedligt for hver påbegyndt måned, og gebyret for erindringsskrivelser udgør 200 kr., som reguleres i henhold til § 3 i lov om en satsreguleringsprocent.

Til stk. 6

Bestemmelsen svarer til gældende bestemmelser i lov om husdyr sygdomme (§ 28 b) og lov om zoonoser (§ 9, stk. 4).

Til § 36

Bestemmelsen er en sammenskrivning af § 29 i lov om husdyr sygdomme og § 8 i lov om zoonoser om udbetaling af erstatning ved nedslagning i forbindelse med bekæmpelse af sygdomme og foreslår, at der af statskassen ydes erstatning for værdien af dyr, foder og produkter m.v. til ejeren af dyrene, foderet og produkterne.

Bestemmelsen viderefører for så vidt angår erstatning ved nedslagning et meget gammelt princip. Adgangen til at yde hel eller delvis erstatning for driftstab indførtes med lov om husdyr sygdomme i 1988. Samtidig indførtes hjemmel til at maksimere de udbetalte erstatninger. Denne maksimeringsadgang agtes ikke anvendt i forbindelse med nedslagning af en besætning, der efterfølgende konstateres udelukkende at have bestået af ikke-smittede dyr. Maksimeringsadgangen er ikke udnyttet.

Ifølge gældende lovs erstatningsregler skal der ske en taksation af dyr, der skal slås ned. Der betales erstatning for dyrets værdi, idet der herved forstås dyrets værdi uden hensyn til den sygdom, der begrunder nedslagningen.

Baggrunden for de gældende regler har været, at det er af afgørende betydning at kunne foretage en hurtig og effektiv sygdomsbekæmpelse, herunder nedslagning af såvel syge dyr som dyr, der blot kunne mistænkes for at være smittede. Herunder har man ment det nødvendigt at sikre den fornødne motivation hos de berørte landmænd til at medvirke positivt både ved diagnosticering og bekæmpelse af alvorlige sygdomme gennem regler, der i høj grad holder dem skadesløse for udgifter forbundet med sygdomskonstatation og -bekæmpelse. I denne forbindelse må det fremhæves, at der, som nævnt i bemærkningerne til § 35, i bekæmpelsesfasen ofte gennemføres foranstaltninger, der går ud over, hvad der er i den enkelte besætnings ejers interesse for at bekæmpe sygdommen. De nævnte synspunkter må stadig tillægges stor vægt.

Særligt for bekæmpelse af zoonoser, som f.eks. salmonella, gælder det imidlertid, at det vil kunne være meget bekosteligt eller praktisk vanskeligt eller umuligt at gennemføre en traditionel nedslagning med efterfølgende destruktion. Der kan derfor blive tale om at lade dyrene aflive på et slagteri. Dette er særligt aktuelt for fjerkræflokke. Der er tale om en påbudt slagting, hvor det offentlige erhverver dyrene og lader dem aflive og slagtemæssigt behandle på et fjerkræslagteri. I disse tilfælde udbetales sædvanlig erstatning til ejeren.

Den foreslåede bestemmelse giver tillige mulighed for at udbetale driftstabserstatning til ejere af akvakul-